

Jonny Garza Villa
přeložila Silvie Mitlenerová

Patnáct set mil od slunce

LGBTQ+ romance

Život začíná ve chvíli,
kdy přestaneš utíkat
před sebou samým.

*Patnáct set mil
od Slunce*

Text copyright © 2021 by Jonathon A. Garza

All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Silvie Mitlenerová, 2026

Cover © Barbora Žižková, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7148-6 (pdf)

Jonny Garza Villa

Patnáct set mil od Slunce

přeložila Silvie Mitlenerová

Všem queer snědým klukům, kteří ještě čekají na
možnost rozkvést.

Quisieron enterrarnos, pero no sabían que éramos semillas.

Pozvánka autora

Chci, abys věděl*a, že na stovkách stran této knihy najdeš hodně radosti. Opravdu hodně moc. Nalezneš v ní cestu ke zjištění, jak přijmout nečekanou lásku a to, kým jsi; oslavu těch, kteří obdivují a přijímají každou naši část; a – smím-li být na vteřinu tak smělý – je fakt zábavná.

Choval bych se ale nezodpovědně, kdybych tě nechal začít číst, aniž bych zmínil smutek – ten totiž hraje v románu taky důležitou roli. Julesův příběh se v mnoha aspektech podobá tomu mému. Strachy, skrývání, naděje, že jednou bude někde tráva zelenější. S tímto na paměti přijdou témata, na která bys měl*a být připraven*a, například fyzické týrání a jeho vliv na duševní zdraví, homofobní užití jazyka a vynucený coming out.

Nehodlám ti tvrdit, že „se to ale stane jenom jednou“ nebo že „to není bůhvíjaké drama“, protože zaprvé to nemusí být nutně pravda a zadruhé pro ty z nás, kteří si prošli týráním nebo traumatem, žádné měřítko neexistuje. Neznáme nic jako „tohohle zvládnou přibližně tolik“. Známe jenom „tohle je spouštěč“.

Mnoho scén v této knize ve mně vyvolalo hluboké, emotivní reakce – jak při psaní, tak při opakovaném čtení. Tenhle příběh je osobnější, než jsem si kdy uměl představit při tvorbě prvních verzí, a značnou jeho část jsem nikdy neměl prostor zpracovat. Všechno tohle neříkám proto, abych umenšil krásu dříve zmíněné radosti, kterou v něm najdeš, ale abych připomněl skutečnost,

že pro queer lidi jiné barvy pleti než bílé, pro queer Latino lidi a mexické Američany a Američanky se radost silně pojí s traumatem. Dvě strany mince našeho života.

Jakožto pisatel slov tvořících tuto cestu tě proto prosím: učiň mi laskavost a zkontroluj, jestli jsi v pohodě, než začneš. Chci, abys věděl*a, že se nic neděje, jestli na tuhle knihu zatím nejsi připraven*á. Nic se nestane, ani jestli nebudeš nikdy. Nezlobím se na tebe. *Te lo prometo y te quiero.*

:-* Jonny

Pozuávka překladatelky

Partička kolem vypravěče Juliána Luny vzhledem ke svému původu volně užívá různá španělská slova a krátké fráze. Na konci knihy najdete stručný slovníček, kde jsem ta běžně neznámá přeložila nebo se je pokusila vysvětlit.

Kapitola první

Zatímco tupě zírám na stranu osmdesát sedm v učebnici *Základy fyziky*, hlavou se mi honí jediná otázka: Proč jsem, do prdele, nechal kamarády, aby mě donutili se na tenhle předmět přihlásit? Na matiku jsem úplný dřevo a na přírodní vědy ještě hůř, takže mi vylučovací proces mohl napovědět, že od předmětu, kterej je doslova tou nejhorší kombinací obojího, se mám držet fakt hodně daleko.

„Bude to vypadat dobře na tvój přihlášce na Kalifornskou univerzitu,“ mumlám si a napodobuju Itzelin vševědoucí hlas. Vážně jsem jí dovolil mě přesvědčit, že zapsat se na pokročilou fyziku je dobrej nápad.

Nátlak kamarádů je *perra*.

Po nejmně produktivní hodině svýho života, kdy jsem uvažoval, jak dlouho by ta kniha asi hořela, otevřu snapchat a vyfotím si domácí úkol rozloženéj na posteli. Přidám popisek ZACHRAŇ MĚ a zvětším písmo na maximum, abych tomu dodal důraz. Pošlu to Itzel. Vzhledem k tomu, že to byl její nápad, může mi snad aspoň poradit nějaký řešení.

Odstrčím učebnici i papíry stranou a při čekání na odpověď v duchu rozvažuju, co ještě zbejvá udělat ze všech domácích úkolů na dnešní večer.

Popadnu výtisk *Sto roků samoty* ve španělštině a nalistuju stránku s ohnutým rohem, kde jsem přestal. Bezmyšlenkovitě

si při čtení pobrukuju s playlistem takovýho toho nenáročnýho lidovýho popu, líbivejch španělskejch songů. Docela bych si tu přál mít pár kousků manga *con chile y limón*, aby ta Latino estetika byla kompletní.

Ten román se mi líbí. Asi jako Dickensův *Příběh dvou měst*, prostě ten typ „staří spisovatelé, co se strašně rádi poslouchají“. Něco na tom, jak se stovky stránek mele o dětech, vnoučatech a pravnoučatech Josého Arcadia Buendíi, až zapomínám, kdo ještě žije a kdo už ne a kdo s kým spí, nutí člověka číst dál a dál. I když ve světě omezenýho počtu znaků na twitteru a vyumělkovanejch popisků na instagramu se takovej styl zdá vlastně irrelevantní.

Dočtu jednu poslední vysvětlivku, telefon pode mnou zavibruje a otevřu si Itzelinu odpověď: obrázek jejího hotovýho domácího úkolu – okamžitě si pořídím screenshot – a video vzkaz.

„Ze školního roku ještě neuběhnul ani měsíc a ty už se ztrácíš? Tohle je naposledy, Juliáne Luno. Příště nebud' *tonto* a nečekej do neděle do večera, než se do toho pustíš, protožeš musel, co já vím, asi podvacátý sjíždět celou debilní *Selenu*. Jo? Jo. Miluju tě, *mi pendejito*. Zejtra se uvidíme!“

Její rejpání ignoruju a otevřu si fotky. Najdu si ten snímek obrazovky a co nejrychlejc přepíšu její výsledky na svůj papír. Ani se nepokouším pochopit, jak se k těm odpovědím dostala. To můžu udělat zejtra. Zrovna teď ze všeho nejmní potřebuju, aby sem vpadnul táta a viděl, jak si opisuju úkol od kamarádky.

Tím jsem zvládnul úkoly na víkend a vracím se do appky nahrát odpověď. „Jo, Itzel, já jsem tady *tonto*.“ Odmlčím se a shrnu si kudrnatou ofinu do čela. „Jestli já jsem *tonto*, tak proto, že jsem se od tebe, Rolieho a Jordana nechal přesvědčit, ať si zapíšu fyziku místo pokročilý biologie. Mohl jsem teď zrovna vybarvovat rostlinnou buňku!“

A uzavřeli jsme dohodu,“ dodám, čímž smetu ze stolu její hrozby. „Tvrdilas, že když si s váma všema zapíšu tenhle předmět,

pomůžeš mi, až nebudu chápat ty *pinche* úkoly. Přestaň se tvářit, že jsi tu první den, a předstírat, žeš vůbec netušila, že se to bude dít v jednom kuse. Každopádně díky za pomoc, jako vždycky. Jsem unavenej, takže jdu *mimis*. *Te quiero mucho*. Ráno se uvidíme.“

Poté, co si tak na půl ucha poslechnu její další odpověď („TAKŽE POSLOUCHEJ, COÑITO,“ a „zejtra u oběda si to všechno projdeme, abys příště nemusel podvádět“), odhlásím se ze snapchatu a nastavím si všech pět ranních budíků označených různěma stupněma naléhavosti: začíná to *DESPIERTA BABOSO*, potom VÍM, ŽE JSI VZHŮRU A JENOM SE VÁLÍŠ, a nakonec OKA-MŽITĚ VYSTŘEL Z POSTELE. Pak vstanu, nastrkám si do tašky učebnice a notebook, zhasnu v ložnici, svlíknu si mikinu UCLA, bezstarostně ji mrsknu někam směr skříň a sebou hodím zpátky na postel.

Jako obvykle se devadesát vteřin napůl upřímně pokouším usnout, načež se vrátím k telefonu a začnu projíždět instagram. Pár selfíček Itzel, náhodnej člověk, náhodnej člověk, náhodnej člověk, a... ty jo. Skoro nahej Maluma. Hned si udělám screenshot.

Další minuta skrolování, až se zastavím u Jordanovy fotky z minulýho tejdne s hashtagem #ThrowbackThursday. Pochází z posledního zápasu juniorskýho školního fotbalovýho týmu v našem prváku. Oba se držíme kolem ramen s Itzel a Rolíem – chodili nás povzbuzovat na každé domácí zápas za poslední tři roky.

Itzel Santos je jedna z nejhezčích holek ve škole. Takovej ten typ jako Selena Quintanilla nebo Kali Uchis (což je podle mě nejkrásnější typ krásy, z čistě pozorovatelskýho hlediska). Taky je to moje nejchytřejší spolužačka. Táta si chvíli myslel, že spolu chodíme, a nepamatuju si, že bych na něj kdy udělal větší dojem. Celý měsíce mi trvalo, než jsem mu to vysvětlil.

Rolie de Leon, nebo někdy jenom Roe – ve skutečnosti se jmenuje Rolando, ale odjakživa to nenáviděl – je o dobrejch

dvacet čísel vyšší než já a trochu oplácanej. Ale mně se to líbí. Jednou během vejletu na pláž jsem použil jeho *pancita* jako polštářek. Nejlepší. Šlofik. V životě. A *puro güero*. Polovinu roku vypadá spíš rudej než hnědej. Taky je to největší introvert naší party, ale úplně magneticky k sobě přitahuje lidi. A navíc: jen se zkuste nezamilovat, až začne zpívat „Volver, Volver“.

Civím na fotku a vzpomenu si, jak jsme strávili celý semestr ve stejnejch pokročilejch předmětech, než fotbal svedl dohromady mě a Jordana Thomase. Když jsem trochu moc dlouho ulpěl pohledem na Treyi Guerrerovi při převlékání a celý tým začal mlít hovadiny, Jordan se postavil za mě. Nedloubal do mě, ať přiznám, že jsem gay. Od samýho začátku mě vzal takovýho, jakej jsem.

Od té doby se pohybuje v mém životě. Je tu vždycky, když potřebuju někoho, kdo mi řekne, ať mávnu rukou nad čuráctvím svejch spoluhráčů, nebo někoho jenom prostě tak na pofel. Málokdy se o víkendů stane, že bychom netrénovali, nehráli videohry nebo si vzájemně nepomáhali s domácima úkolama.

Dvakrát ťuknu na naši pofotbalovou vzpomínku, protože když ji postnul poprvý před pár dnama, nepodařilo se mi ji lajknout, a zavřu appku. Cílem je pro dnešek ukončit ničení vlastní sítnice. Nutně potřebuju zalízt do postele.

Různě se převracím a převaluju a nemůžu najít ideální polohu na usnutí. Hlavně teda nemůžu dostat z hlavy Malumu bez trička. Nemůžu ho dostat ani z dalších částí těla.

Mrknu na telefon, kolik je hodin: 1.28. Toho, že teď ještě nespím, budu litovat. Ale když si představím sebe a Malumu na soukromý jachtě někde v Karibiku... oblečení nepovinný a silně nedoporučený...

Spánek ještě pár minut počká.

„Co si mám dneska oblíknout?“ zeptám se nahlas sám sebe a prohlížím si skříň plnou lesně zelenejch, námořnicky modrejch a bílejš košil. Předstírám, že pravidla oblíkání v katolický škole neničí můj smysl pro módu.

Tak asi tohle. Vytáhnu tmavozelenou společenskou košili. Rozhodnutí se zakládá čistě na skutečnosti, že je ze všech nejmíň zmuchlaná a já jsem dneska ráno moc línej na žehlení.

Trochu si ji vepředu uhladím rukama a můžeme jít. Přidám tmavomodrý plátěný šortky pár centáků nad kolena – hezky mi zdůrazňují zadek vypracovanej fotbalem. Vzhledem k tomu, že se tyčím do ohromujícího metru sedmdesát, byl to prakticky jedinej sport, ve kterým jsem mohl tátovi splnit přání a nějak vyniknout.

Prstama si projedu vlnitý vlasy v barvě mezi černou a hodně, hodně tmavě hnědou od slunce a slaný vody. Pokouším se dosáhnout ideální míry rozcuchanosti, která by hlásila „cool“, a ne „zrovna si zašukal“. Pak popadnu batoh a vklouznu do mokasínů.

„*Buenos días, mi'jo*,“ zahuláká táta, když slyší, že se dveře mého pokoje otevřely.

„Dobrýtro, tati,“ odpovím mu v kuchyni. Podá mi tortillu se smaženejma fazolema, avokádem a plátkama jalapeños a cestovní hrnek s pomerančovým džusem.

Táta mě párkrát poplácá po zádech, a pokud si všimnul, jak přivírám oči a v místech dopadu jeho ruky se mi napínají svaly, a jak ani nedejchám, dokud nepřestane, nijak to nekomentuje. Už moc spěchám ke dveřím, už se nemůžu dočkat, až vyrazím.

Během tejdne se vídáme málokdy, protože pracuje v chemičce hodinu a půl cesty od Corpus Christi a volný dny tráví ježděním pro Lyft a Uber nebo podřadnou manuální práci různě po městě. Jeho nepřítomnost ale není vyloženě nežádoucí.

Náš vztah byl vždycky jako na houpačce. Někdy se nám vede dobře a ne že bychom vůbec nevycházeli. Nedokázal bych ho

nemít vůbec rád. Nicméně nikdy nejde daleko pro kritiku a většinu dní mezi náma panuje hmatatelný napětí.

Nemluv jako pinche baba, napomenul mě, když zaslechnul, jak facetimuju s Itzel.

A než jsme vyrazili na pohřeb *abuelity*, řekl mi: *Ne aby ses tam choval jak chillona*. Jeden příklad za všechny, kdy mě varoval, ať neprojevuju žádný emoce, který by ho mohly zahanbit.

Nebo ty vzácnější okamžiky, kdy dojde na fyzickéj kontakt. Jako na Itzelině *quinceañera*, kde mě našel v rohu tanečního sálu, jak se bavím s jedním jejím bratrancem, přesně ve chvíli, kdy se jeho ruka dotkla tý mojí. Když jsem druhý den vysvětloval na fotbalovém tréninku ty modřiny, musel jsem slušně zapojit fantazii.

Protože on to ví. Věděl, že jsem gay, ještě než jsem na to přišel já sám. Ještě než jsem věděl, co to znamená. A nehodlá mi dovolit, abych si to přiznal. Hodlá zajistit, abych tuhle součást své osobnosti nenáviděl.

Sedmnáct let tlaku na to, abych úzkostlivě hrál heterosexuálního macho mexicko-amerického mladíka. Všechno ve jménu otcovský lásky a péče.

Ještě rok. Pak maturita a běžím si koupit jednosměrnou letenku na vejšku do Los Angeles. Trochu odstup nám oběma rozhodně prospěje.

Kapitola druhá

Když dorazím do areálu školy, Jordan a Rolie se naplno věnujou *chismeando* s Itzel. Vykládá zas o nějakém víkendovém dramatu, co jí vstoupilo do života, opírá se o Rolieho auto a snaží se říct toho co nejvíc, než se bude muset nadechnout. Zahnu na svoje obvyklý místo vedle Jordanova džípu a pečlivě zaparkuju svůj tmavočervený pick-up od Forda, co je starší než já. Dostal jsem ho k šestnáctinám od táty a *güelo*; dali ho do pucu, kompletně včetně funkční klimatizace a sterea s bluetooth rozhraním.

Táta přísahá, že skutečný chlapi jezďej v dodávkách. Slouží to jenom jako symbol jeho snahy udržet mě v mezích heteronormativity. Musím ale přiznat, že tu káru miluju víc než většinu věcí v životě.

Jakmile vystoupím, Itzel mi nacpe do obličeje svůj mobil a ukazuje mi příspěvek na instagramu, co včera pozdě v noci zveřejnil její expřítel. Rolie si zároveň z mého ramene udělal područku a vyptává se, jestli si může ověřit odpovědi na náš odfláknutej domácí úkol, a Jordan si zamlouvá zbytek mého pomerančového džusu. Vezmu si od Itzel telefon, Jordanovi podám hrnek a otočím se na místě, abych umožnil Roliemu přístup do svého batohu.

Tihle tři mi fakt hodně pomáhají zlepšit se v multitaskingu.

„Hele, pít ze stejného hrnku s někým dalším prakticky znamená, že se líbáte,“ upozorní Itzel Jordana při prvním hltnu. Rolie se pokusí zadržet uchechtnutí.

„Nežárli, že jsem se muchloval s Lunou dřív než ty,“ škádlí ji Jordan.

„No přesně tak. Žárlím strašně moc,“ odsekne ona. Chytne mě za ruku a přitáhne k sobě. „Jules je můj. Dej si odchod.“

„Všichni už jsme někdy pili ze stejného hrnku,“ připomenu jim a snažím se z toho rozhovoru vybruslit. „Zas o tolik nejde.“ Naštěstí nestojím k nikomu z nich čelem. Jinak by viděli, jak mě tím komentářem Itzel zaskočila úplně nepřipraveného a jak mě ještě víc rozhodila ta Jordanova odpověď.

Lhal bych, kdybych tvrdil, že mě Jordan nepřitahuje. Zabouchnout se do tak mužného, snědého, hot hetero týpečka hraničí s opravdickým klišé. Má maličko přízvuk – směs vyrůstání v Houstonu až do osmý třídy a pravidelnejch výletů za zbytkem rodiny v Jižní Karolině a Georgii. To, jak vypadá s téma nadejchanejšma vlnama, s neutuchajícím úsměvem, se stříbrnejma pečkama, který si každý ráno před vyučováním vyndává... a ty atletický nohy, na který bych zíral celej boží den, kdyby na všech hodinách neseděl za mnou.

Vím ale, že se nikdy nic nestane. Zaprvý: protože ani trošičku, vůbec v žádným vesmíru nejsem otevřeně gay. A zadruhé: Jordan je bez nejmenších pochyb hetero.

Ale nikomu neublíží představit si trochu mazlení. Konec konců s tím přišel on.

„Díky, Roe,“ řekneme s Itzel jednohlasně, když nám podrží dveře. Martinova katolická bejvala před několika desetiletíma mužskej klášter, ženskej klášter nebo něco takovýho. Teď mrtvý rasistický jeptišky straší a terorizujou svůj domov proměněnej na střední školu pro neprivilegovaný (čti: snědý a černý) teenagery, jejichž rodiny si nemůžou dovolit vypláznout prachy za soukromou školu u svatýho Augustina. Na katolickou školu je tahle dost v pohodě. Většina hodin náboženství se radši točí kolem pomoci znevýhodněnejm lidem a společenský spravedlnosti, než aby se vyjmenovávaly všechny důvody, proč podle

knihy *Leviticus* půjdeme do pekla. Ne že bychom tu neměli pár agresivně věřících, ale po několika napjatých debatách během hodin na téma, proč kondomy rozhodně nezničí křesťanskou společnost, se různí lidi s různěma filozofiema dohodli na dodržování určitýho odstupu.

Vždycky jsem zastával názor, že ranní hodiny v pondělí by neměly existovat. Zarytě proti. Aspoň mám nejdřív ty jednoduchý: španělštinu, angličtinu, občanku. Pak ale přijde matika a ze směsi toho, že nikdy nevím, co se děje, a že se čím dál víc nemůžu dočkat oběda, vyleze nejmenší možná produktivita.

„Konečně,“ vzdychnu, když zazvoní, a vyskočím z lavice.

Spěcháme do jídelny a já se držím pár kroků před kamarádem. Za dveřma se od nich oddělím a zaměřím do vegetariánský fronty. Vždycky se můžu spolehnout, že bude kratší než ty obyč, co se jima probíjejí oni tři.

„Luno,“ slyším Jordana. Blíží se s kelímkem k nádobě s ionťákem. „Itzel a Rolie stáli někde za mnou ještě s Lou. Prej si nás najdou u stolu.“

Přikývnu a jdu za ním ven na naši obvyklou lavičku.

Itzel sedí mezi Jordanem a mnou a Roe s Lou si kecnou na druhou stranu. Spoluhráči z fotbalu, pár děcek ze studentskýho spolku a několik kamarádů kamarádů zabere zbylý místa.

„Julito, ty prostě musíš bejt jedinej, co půjde do tý veganský fronty,“ posmívá se mi Lou. Je to naše přední *chingona*, něco extra, velká osobnost, devadesát devět procent času je jí až moc a není to úplně taková kamarádka jako ty ostatní, ale pokud jde o školní život naší grupy, její přítomnost to vždycky tak nějak okoření. „Jako fakt, ty si vážně myslíš, že zachráníš všechny kurátka a selátka nebo co?“

„Je to vegetariánská fronta, Lou,“ opravím ji. „Zatím nemám dost silnou vůli vzdát sejra.“ Před několika lety mě k smrti vyděsil pohled na kravskou hlavu usazenou na kuchyňský lince u mojí *abuely*. Od té doby jíst zvířata naprosto ztratilo na přitažlivosti.

„Navíc nemusím půlku pauzy na oběd strávit ve frontě na nezajímavý záhadný maso.“

Rolie se zahledí na sousto kuřecího řízku na vidličce a pak pokrčí rameny. „Nechápu, jak to dělá. Já bych nevydržel bez *car-nitas* nebo *asada* ani den.“

„Tak rozhodně dělal ty tacos s jackfruitem, který chutnaly, přísahám, přesně jako – možná i líp – jakýkoli kuře, co jsem kdy jedla,“ namítne Itzel. „Jo, a tamty... co to bylo, Julesi? *Chiles rel-lenos* s černejmá fazolema a sojrizem, cos nám dělal pár měsíců zpátky. To mi změnilo život.“

„Sakra. Tak díky vám všem za pozvánku na všechny ty jídla od šéfkuchaře Julita v Cocina Cochina,“ nasupí se Lou. Urazila se, že nebyla součástí žádnéjch plánů s jídlem zdarma. „Měla jsem si udělat rezervaci?“

„Lou, zvali jsme tě mockrát. Dveře jsou pokaždý otevřené,“ odpovím jí.

„*Mil gracias, chiquis.*“ Usmívá se přinejlepším napůl upřímně. „No, pojďme k něčemu důležitějšímu. Táta jede tenhle víkend do Valley navštívit *tía* nebo *prima* nebo *abuela* nebo koho. Co takhle úplatek? Můžu poslat bráchu, ať nám koupí nějaký pivo a chlast. Roe, ty řekni tomu svýmu. Juliáne Ramsay, *quieres co-cinar para nosotros, porfa?*“

„Nepřipadá v úvahu, že bych vařil večeři pro celou grupu, Lou.“

„Mhm, dobře. Ale i tak, párty tenhle víkend u mě. Julesi, jestli chceš sýrovou pizzu nebo, *como que*, tofu, sežeň si to sám.“ Nevšimne si, jak obrátím oči v sloup. Dál si mě nevšímá, aby mohla probrat podrobnosti blížícího se večírku a třikrát si zkontrolovat make-up, než je načas vrátit se do třídy.

Náboženství ubíhá asi tak rychle jako ledovec a fyzika je nepřekvapivě ÚPLNĚ NEJHORŠÍ. Ekonomie jenom o maličko snesitelnější, například proto, že se člověku uleví, že už má tenhle den skoro za sebou a snáz se mu provozuje denní snění, aniž ho

přistihnou. Trvá sotva dvě minuty, než mi vypne mozek, a po zbytek hodiny zírám z okna.

Teda dokud nevyskočím, protože se mi zdá, že se mi něco vrtí v uchu, a musím vynaložit veškerý úsilí, abych ze sebe nezačal sypat ošklivý nadávky.

„Všechno v pořádku tam vzadu?“ zeptá se pan Ruiz. Přitom se neobtěžuje odtrhnout oči od promítacího plátna a svojí prezentace.

„Jo,“ odpovím rychle. „Já, no... myslel jsem, že vidím nějakýhó brouka.“

Dávej pozor, Luno, naznačí Jordan rty, když se otočím a zle se na něj podívám.

Pinche mamón.

„Pláž?“ zeptá se Jordan Itzel a mě cestou ke skříňkám. Od chvíle, kdy si Rolie jako první ve druháku udělal řidičák a pořídil auto, se tahle patnáctiminutová jízda ze zálivu Oso Bay, kde máme školu, na pláž McGee stala naší tradicí. Hlavně v takhle krásnejch slunečnejch dnech. Až natolik, že já, Jordan a Roe jsme si vloni začali nechávat ve skříňkách nějaký koupací bermudy a Itzel pár bikin.

Oba nadšeně přikyvujeme a spěcháme se balit. Popadnu všechny knihy a složky, který budu dneska večer potřebovat, a jedny ty vínový šortky s dvanácticentimetrovým vnitřním švem, co jsem si koupil na ASOSu, a běžím za nima. Společně jdeme k autům.

„McGee, Rolie!“ zakřičí Itzel, když ho uvidí vycházet z hudebního sálu ze zkoušky mariachi.

Vytrčí oba palce vzhůru. „Dohoním vás na Sonicu!“

To je krok číslo jedna ke každému skvělému odpoledni na pláži: Sonic Drive-In. Všichni si objednáme to největší pití, co

mají, a střídáme se na jejich trošku provizorním záchodě vzadu, kde se převlíkáme. Krok dvě, zůstat na Ocean Drive celou dobu směrem do centra, k mrakodrapům One Shoreline Plaza a obloukovému mostu, ale ne až tak daleko. Jenom do místa, kde se z Drive stane Shoreline a přímo tam je vlez na pláž.

Dalších několik hodin strávíme chillováním na pláži. Různý odstíny naší kůže od hnědý po černou se do odchodu ještě zvýrazní. Kromě Rolieho, ten nejspíš skončí jako rajče, jestli se okamžitě nenamaze krémem. Jordan s sebou vzal bluetoothové repráček a míč na volejbal. Okamžitě pustí Megan Thee Stallion (jak on vždycky říká, svou budoucí manželku), zatímco my s Itzel si fotíme selfička a smějeme se Roliemu, že mu zamrzne mozek, jestli bude tu svou Ocean Water tak hltat. S Jordanem trénujeme házení křupek jeden druhému do pusy, dokud se neotevře volejbalový hřiště, a pak celý odpoledne hrajeme dva na dva a užíváme si jasnýho slunce a slanýho vzduchu.

Tyhle okamžiky si uchovávám v paměti. Ty, kdy se můžu v blízkosti Itzel, Jordana a Roeya přestat kontrolovat, a dokonce to platí i pro Lou. Když neřeším svoje gesta rukou nebo tón hlasu. Nebo když můj zrak náhodou přistane na přitažlivém klukovi, co jde kolem. Když záleží jenom na tom, že tohle jsou moji kamarádi a právě zažíváme nejlepší chvíle v životě.

Nevím, jestli si uvědomují, jak moc se za ty léta spoléhám na jejich přátelství. Na něco tak jednoduchýho, jako že ignorují drby nebo stojej při mně, když mě někdo uráží nebo se zkouší chovat jako debil. Nepochybuju, že mají nějaký vlastní podezření o mojí sexualitě, ale moc jim děkuju, že mě nechávají rozhodnout se, kdy, kde a jak se s tím srovnám a vyslovím to nahlas.

Kapitola třetí

Hlubokej nádech. Hlubokej výdech. Oči přilepený na zpětný zrcátko.

Čas se zklidnit.

Vycentrovat.

Srovnat.

Tenhle rituál v nějaký podobě existoval od chvíle, kdy lidi začali upozorňovat na určitý moje projevy chování, který nebyly striktně maskulinní. Takhle jsem se držel na uzdě a zajišťoval, že Jules-gay zůstane bezpečně pod zámekem. Obzvlášť po několika hodinách s mejma třema nejbližšíma kamarádama, kdy si nedávám až tak pozor na to, jak se chovám.

Zvyknul jsem si opakovat to denně cestou do školy, kde výrazně stoupá šance, že na mě někdo zavolá „buzno“ nebo „joto“. A taky to předchází každý interakci s tátou. Nebo jako teď, když se vracím domů ke *güelově* dodávce zaparkovaný na příjezdový cestě.

Nemyslím si, že by mě děda někdy nenáviděl. Ale stejně jako jeho zeť je to „prostě chlap, den stráví tvrdou prací, večer rozporcuje kozu a do mrtě ji využije na večeři, k Vánocům si přejde náradí“. Poslední, co bych chtěl, je zklamat ho nebo narušit náš vztah jenom proto, že jsem trochu jinej *prostě chlap*.

Vzduch zaplní vůně hořícího dřeva a masa a já ucejtím, jak mi kručí v břiše. Sice jsem fakt oddanej životnímu stylu byložravce,

ale lhal bych, kdybych tvrdil, že se mi nikdy upřímně nezasteskne po grilovačce. Jako možná jsem vegetarián, ale pořád jenom člověk.

Cestou dovnitř zavolám na *güela*, jenže odpovědí je pouze ticho. Asi je pořád venku.

Rychlá sprcha, ať se zbavím plážovýho oděru, a zamířím k jídelnímu stolu. Nandám si airpody, rozložím si zbytky domácích úkolů a ponořím se do toho. S očima přilepeněma ke knihám a papírům nepostřehnu, že *güelo* vešel zadníma dveřma, ovšem silná vůně *fajitas* moji pozornost upoutá.

Usměje se a začne něco říkat, já ale vidím jenom pohyb rtů.

„*Lo siento, güelo*,“ vytáhnu si sluchátka. „*No pude oírte*. Poslouchám muziku.“

„*Ay, bueno, mi'jito. Se me olvida que son wireless*.“ Poplácá mě po zádech a rozcuchá mi vlasy, takže na mně ulpí vůně uhlí a ohně. „Večeře už je skoro hotová. *Asando setas y chiles para ti*. V H-E-B měli ty houby, co máš rád, ty dlouhý, bílý, *más feo*, ale na grilu dobrý. Tvoje sestra je venku. Řeknu jí, že už jsi doma.“

Zavru notebook i knihy. Jestli je tady Xochi, není moc pravděpodobný, že bych v nejbližší době zvládnul udělat nějaký další úkoly. Vejde dovnitř se skoro prázdnou lahví vína v jedné ruce a poloprázdnou sklenicí ve druhé.

Jo. Domácí úkol se odkládá.

Rozběhnu se starší ségru obejmout. Je sotva o pár čísel vyšší než já, má dlouhý tmavohnědý vlasy a hnědý pihy od slunce.

„Byla ta lahev plná, když jsi přijela?“ Ani se nenamáhám zakrejt pohrdání.

„*Te lo sico*,“ zasyčí ségra. „Si to zkus, udržet osmadvacet dětí ze školky osm hodin naživu, *'manito*. Tohle je selfcare.“ Usadí se na gauči a poplácá místo vedle sebe.

Xo se v létě přestěhovala zpátky do Corpusu, po čtyřech letech na Texaské univerzitě v San Antoniu a třech letech v Miami, kde pracovala pro Učte pro Ameriku. Ne že bych jí to někdy

takhle řekl, ale domů by se vracel jenom idiot. Chápu, že Florida skončí do pár let pod vodou, ale stejně. Já teda tuhle chybu určitě neudělám.

„Ale zapomeňme na ně,“ pokračuje Xo. „Pověz mi, co je nového u tebe, *Lito*. Neviděla jsem tě už pár tejdnu. Škola v pohodě?“

„Škola je paráda,“ ujistím ji, zatímco si dolívá. Zeptá se, jestli se nechci přidat. Odmítnu – pořád ještě jedu na cukru z tý veliký hroznový ledový tříšť, co jsem si dal předtím.

„A žádosti o stipendium už máš vyplněný, že jo?“

„Pokud se nevynoří ještě nějaký jedno zajímavý, zbejvají mi už jenom dvě nebo tři.“ Díky bohu. Tři měsíce pátrat, jak sehnat peníze na vejšku s Itzel, Jordanem a Roem, nebyl zrovna můj plán, jak strávit léto před posledním ročníkem střední.

„Dobře.“ Usrkne ze sklenice. „A Papi? Jak si vedete?“

Xo vždycky můj vztah s tátou chápala spíš povrchně. V posledních sedmi letech sice v mém životě moc významně nefigurovala, ale během dospívání mi dělala nárazník. Když na mě táta řval před odchodem do práce, Xo vždycky věděla, kdy na rádiu naladit Britney Spears.

Baila conmigo, 'manito, žádala mě Xo. Nedovolila mi přestat, dokud jsem se nezačal zase usmívat. Dokud neobdržela fyzické důkaz, že se mi vrací radost.

I po jejím odchodu určitě nastaly chvíle třeba během Vánoc a letních prázdnin, kdy cejtla to napětí. Dost na to, aby si pořád dělala starosti s naším vztahem.

„Chvilí tak, chvilí tak,“ odpovím. „Neřeš to.“

Vrhne po mně takovej ten pohled. Takovej ten: „Neříkej starší ségre, co má dělat.“

„Budu si řešit, co budu chtít. Ale teď už si sklíd' ty věci ze stolu. Večeře je skoro hotová *y tengo mucha hambre*,“ zavyje. „Tomu bys nevěřil. I poté, co *güelo* odvyprávěl hodně podrobněj příběh o cestě, kterou jedno jeho prasátko absolvovalo ze dvorku na gril.“

„Myslíš na ni někdy?“ zeptá se Xo. Společně s *güelem* mířili ven, ale náš pohled zachytily dva obrázky pověšený na zdi u vchodu. Fotky mámy v nemocniční posteli, jak drží dítě a táta se k nim naklání. Jedinej rozdíl mezi těma fotkama jsou drobný odlišnosti ve vzhledu pokojů a pak to, že na fotce mě jako novorozeněte sedí na posteli taky sedmiletá Xo a kření se do foťáku.

„Ne tak jako ty,“ odpovím. Máma umřela, když mi bylo teprve pár měsíců. Nestihnul jsem si zapamatovat vůbec nic.

Ale myslím. Přemejšlím, jaký by to bylo, vyrůstat s ní a moct ji poznat.

Rád si představuju, že by byla jedna z těch hlučnejch fotbalovejch matek – hulákala by, třásla zvoncem a oblíkala by si na zápasy takový to příšerný, doma vyrobený tričko MÁMA ČÍSLO ŠESTNÁCT. Společně bychom vařili a při každý příležitosti poslouchali Selenu. A mohla by mě podporovat a uklidňovat, když si na mně táta pravidelně vybíjí podrážděnost.

„No, jen tak dál. Určitě byla přesně taková, jakou si ji představuješ,“ řekne Xo. Obejme mě jednou rukou, přitáhne si mě a lípne mi pusou na spánek. „Každopádně už běž, než *güelo* usne v dodávce. Zavolej, jestli budeš něco potřebovat, jasný? A přijed' na víkend.“

„Přijedu.“ Teď, když se vrátila, jakkoli mi to bude navždycky připadat *tan tonto*, jsem rád, že tu je a zajistí, že se nezačnu utápet' v samotě. A že vím, že si můžu na chvíli odfrknout od táty.

Xo mě štipne do tváře a naposledy mě obejmě, než vyrazí za *güelem*. Oba na mě zamávají od něj z dodávky a *güelo* před odjezdem přidá pár rychlejšch zmáčknutí klaksonu. Jeho *ranchera* muziku slyším, i když zmizí z dohledu.

Vrátím se zase dovnitř, stojím u zavřenejšch vchodovejch dveří a bez energie *ségry* a *güela* mě prázdnota v domě tíží. U sebe v pokoji si sundám tričko a hupsnu do postele. Otevřu si

notebook a vyjede obvyklý řazení webových stránek, například můj tajnej twitterovej účet @andwhataboutittt, kde slídím po hot klucích, tweetuju o Arianě Grande a sleduju pár drag queens a slavný twitterový gaye. Žádný svoje fotky tam ale nedávám. Nikdy. Kdyby sem třeba náhodou zabrousil někdo, kdo mě zná.

Primární twitterovej profil, @laMalaLuna, si pečlivě hejčkám v opačným směru: sleduju jenom kamarády, spolužáky, pár muzikantů a nějaký celebrity a fotbalový týmy. Čistý, nenápadný, nic divnýho. Kromě fanouškovskéjch účtů Lil Nas Xe a Franka Oceana toho tam není moc, co by byl v nejmenším odkazovalo k homosexualitě.

V poměru k tajmlajně na @whataboutittt, kde mi běžně skáčou memy s Lady Gaga a Mariah Carey a tweety o tom, jak moc Ryby pláčou a jak málo se Kozorozi o cokoli zajímají, je to obrat o sto osmdesát. A příležitostně tam na mě vybafne nahá fotka z OnlyFans. Pár vtipnejch screenshotů ze zpráv na grindru. Někdo je fakt vytočený, protože *jeden muj sledující se snaží navazet do Nicki Minaj*. Klasika.

Dokud nedojdu až k výběru fotek od toho jednoho kluka, @sunnysideup213. V popisku stojí: „Zbývá 277 dní do maturity a 0 dní do osmnáctin,“ a za tím je emodži narozeninovýho dortu a balónku. Nepamatuju si, že bych ho sledoval, ale já mám ve zvyku hladově sledovat mraky náhodnejch kluků a nevěnovat tomu moc pozornost. Kdybych měl hádat, tohle jsou jeho maturitní fotky. A buď měl úžasnýho fotografa, nebo je neuvěřitelně fotogenický.

Obojí. Určitě obojí.

Fotky jsou označený na Venice Beach, což díky Laně del Rey vím, že je v Los Angeles – tím městem jsem už dávno posedlejší. Celý léta je můj cíl se tam po střední přestěhovat. Mohl bych tím získat šanci na takovou nějakou osobní pozitivní změnu, bez těch domácích omezení. A trochu závidím tomu klukovi, kterej už tam je.

@sunnysideup213 má na sobě světlemodrou lněnou košili a vypasovaný khaki plátěný kalhoty, ohrnutý pár centimetrů nad kotník. Je to Asiat. Barva kůže se blíží mojí vlastní celoroční snědý. Vlasy má na bocích trochu vyšisovaný stejně jako já, ale nahore nagelovaný a sčesaný na jednu stranu. Barva očí poměrně tmavá lískoorůšková. O něco světlejší než ta moje, která je skoro uhlově černá.

Na prvním obrázku sedí v písku a nohy mu olizuje voda. Na dalším dřepí uprostřed chodníku. Oba ukazováčky míří na foťák a v pozadí stojí řada obchodů. Na poslední fotce ho vidím zase na písku, tentokrát stojí s rozpřaženýma rukama a v každý drží jednu vlajku. Jedna je sytě červená se žlutou hvězdou uprostřed. Možná čínská? Tchaj-wanská? Druhá je duhová vlajka, mírně upravená se dvěma pruhami navíc nad červenou: úplně nahore je černé a pod ním hnědé.

Do háje. Jak dlouho na ty fotky civím? Usmívám se na něj? Vnímám, jak si v hlavě začínám vytvářet scénáře zahrnující nás dva? Poklepu prstama na touchpad, dokud se obrázek zase nezmenší. Nepotřebuju, aby ten agent z Národní bezpečnostní agentury, co má přidělený můj notebook, věděl, že jsem tohohle kluka svlíkal očima až nepříjemně dlouho.

VŠECHNO NEJLEPŠÍ! a taky OU JES, ČTVRŤÁCI! napíšu a přidám emodži promoce. Zároveň si představuju, že bych měl odvalu okomentovat, jak dobře vypadá. Pak ten jeho příspěvek ještě lajknu a pokračuju v noční výpravě twitterovým feedem.

Kapitola čtvrtá

Probudí mě notifikace, že uživatel @sunnysideup213 nyní sleduje @andwhataboutittt. A taky mi děkuje za přání k narozeninám. A třetí notifikace, že lajkuje pár mejch tweetů. Hlavně ty, jak si Ariana Grande zaslouží všechno dobrý na tomhle světě a jak bych si to rozdal s Diegem Tinocem.

Pokusím se nepropadat přílišný extázi, ale neexistuje, že bych se zklidnil. Rozhodně tuhle interakci budu nějakou chvíli přehnaně řešit.

Potřebuju se sebrat. On neví, kdo jsem. Já ani nevím, jak se jmenuje. Ale taky... proč v Corpus Christi není žádnéj takhle pěknej gay?

Kdykoli si během dne najdu chvílku, projíždím fotky na twitteru @sunnysideup213. Má tam odkaz na instagram, což je skvělý pro další stalkování.

Ale musím si dávat bacha. Jeden špatnej posun palcem a lajkuju fotku z roku 2016. Jako nepřiznanej gay mýval, co se přehrabuje v odpadcích.

Itzel silně plácne do stolu s obědem, aby upoutala moji pozornost.

„AY LA VERGA,“ vykřiknu ve stejnou chvíli, kdy Jordan zařve: „JEŽÍŠI K–“, protože jsem ho z leknutí omylem dloubnul loktem.

„Snažím se z tebe vylomit, cos dostal z písemky z náboženství!“ zaluská mi Itzel u ucha.

„No, tak kvůli tomu jsi nemusela mlátit do stolu. *Chíngale*,“ remcám a vytahuju z tašky výsledky. „A dostal jsem devadesát šest bodů.“

„Omg, cože? Jak to? Já mám osmdesát devět! Pfff, zasednul si na mě, chápeš?“ Popadne papíry a začne jima listovat. Během čtení pokračuje v nadávkách.

Na schůzce školního parlamentu po vyučování si zase moji pozornost nezaslouží nic a nikdo kromě mého telefonu. Dokud nezaslechnu pana profesora Hardena, garanta parlamentu, jak si odkašlává. Cejtím, jak mě propaluje pohledem.

Vzhlídnu a zjistím, že předsedkyně Mirella García se na mě dost ošklivě kouká.

„Představujeme návrh, Julesi,“ řekne. Upravený nehty bubnujou do desky stolu a na očích jí vidím, že jestli přišla na schůzku s jistou dávkou trpělivosti, už ji skoro všechnu vypotřebovala. „Vzhledem k tomu, že jsi tajemník, mohli bychom tě bleskově obtěžovat, že bys to zapsal do zápisu?“

„Jo. Jasně,“ odpovím. Překotně si nacpu telefon do kapsy a začnu datlovat s očima přilepeněma k notebooku. Pokouším se nemyslet na to, jak moc mi vadí stát ve středu pozornosti.

Doma pak několik hodin zapomínám na esej o volebním právu, kterou jsem měl začít už minulej tejden. Okno wordu jsem dávno minimalizoval a z displeje září twitter. Lajkovat, retweetovat a komentovat cokoli, co @sunnysideup213 poste, je priorita.

Z týhle posedlosti mě vytrhne cinknutí mobilu.

Zeitra na fotbale, Luno? Piña chce trochu potrénovat na bránu, píše Jordan do naší skupinový konverzace „Itzel y Los Dinosaurs“ (to nenechává nikoho na pochybách, kdo z nás oddanejších fanoušků Seleny naposledy ten chat přejmenovával). Následuje druhá zpráva: Sorry, to nemělo bejt do skupiny.

Džízis, Jordane, odpoví Itzel s několika emodži otráveného obličej, proč mi tady zbytečně rušíš klidnej večer.

Jordan jí to oplátí řadou emodži prostředníčku a zlomenýho srdce.

To zní dobře, napíšu, přidám zvednutej palec a jejich textovou bitvu ignoruju.

Super. Čau zejtra, kámo. Pokaždý, když takhle naznačí, že hetero kluk a gay můžou bejt kámoši, musím použít veškerou sílu, abych zahnal plnokrevnou gay implozi.

OMFG pokračujte laskavě v tom sextingu někde jinde, napíše na to Itzel.

Dělám si, co chci, ženská. P. S. jestli nám s Roliem chcete donýst expres ionfák, budu vás navždycky milovat.

Zvážíme to.

Já z vás mám dost, napíšu, jdu spát. Čau zejtra.

MANDE? vloží se do toho Rolie – konečně postřehnu konverzaci. Cože je zejtra? Ionfáky? Jo a dík za pozvání do postýlky Julesi.

Pánská přespávačka u Luny v posteli! Zamlouvám si prostředek, hlásí Jordan.

Itzelina odpověď Potřebuju nový kamarády je poslední, co zahlídnu, než ztlumím telefon a odhodím ho stranou.

Plácnu sebou zpátky do peřin, zírám na strop a pak na zeď vlevo od postele, kde se na polici nad mojí hlavou tlačí fotbalový poháry a medaile a školní diplomy. Vedle toho visí mexická vlajka. Táta mi ji dal, když jsme šli s Jordanem a jeho rodinou na zápas tohohle národáku s Argentinou.

Naproti posteli se nachází pracovní stůl s malou hromádkou učebnic a vedle knihovnička plná veganských kuchařek, co mi Xo dovezla před pár lety k Vánocům, když zjistila, že jsem se vykašlal na maso. Nad nima stojí pár klasik: *Dům na Mango Street*, *Babička Ultima* a pár dalších zděděných po Xo a starších bratrancích a sestřenicích.

Ty, na který nechci, aby se táta ptal, nechávám v krabici pod postelí. Takový víc evidentně gay příběhy. Tam se schovává třeba

Probuzení Simona Spiera a Aristoteles a Dante odhalují záhady vesmíru.

Ale ten život tady nahoře jsem vytvořil pro masovou spotřebu. Život, kde vídám Jordana – někdy i Rolieho – se flákat a jistě vystupovat ve své hetero roli, zatímco já předstírám, že jsem něco, co nejsem. Vídám je vtipkovat a nic tím nemyslet. Někdy přemejšlím, jak by se všechno mohlo změnit, kdybych prošel coming outem. Kdybych si já začal bejt jistej svojí sexualitou. Přemejšlím nad tím, jaký hranice by se báli překročit. A nad možností, že by se se mnou třeba úplně přestali bavit.

Připomínka: už nikdy nesouhlasit s poškočným tréninkem s Jordanem a Piňou.

Fotbal v jihotexaským zářijovým vedru smíchaným s vlhkým pobřežním vzduchem je speciální forma mučení. Ani jsem nevěděl, že se dokážu až tolik potit. Cejtím, jak mi slunce, který musí bejt extra blízko Texasu, ještě o pár odstínů ztmavuje kůži.

Piňa jde do brány – s jeho metr osmdesát vysokou postavou to je věc, v níž značně vyniká. Křestním jménem se jmenuje Gabriel, ale možná kvůli sportu mu prakticky nikdo neřekne jinak než příjmením. Vedle Jordana je to můj oblíbenej spoluhráč. A oni dva spolu? Nejvíc pochybný hetero týpci, jaký jsem kdy viděl.

My s Jordanem běháme do přímejch soubojů a přepínáme mezi obranou a útokem. Nechci se vytahovat, ale – vážně ve vši skromnosti – udržím krok a předběhnu všechny v týmu. Kromě Jordana, bezpochyby nejsoutěživějšího člověka ve vesmíru, co nastřílí sto jedna gólů ze dvou set, jestli to teda bude potřeba k výhře.

„Díky bohu,“ zafuním, když si všimnu, jak se k tréninkovému hřišti blíží Rolie a Itzel s velkejma kelímkama v rukou.

„Dáme si deset minut,“ křikne Jordan na mě a na Piňu a rozběhne se ke kamarádům, aby jim pomohl s pitím.

Jedno mi podá a já se ani neobtěžuju s brčkem a víčkem. Ty mi jenom překázejí. Navíc tohle je nejlepší metoda, jak spolykat i kousky drcenýho ledu. Blaho.

„ZPOMAL. *Pinche camellito!*“ křičí Itzel a pleská mě do zátylku, protože jí došlo, že jsem za pár vteřin zhltnul polovinu kelímku.

Rychlá pauzička se protáhne na půl hodiny, kdy Jordan a Piňa rozebírají nejúčinnější brankářský zákroky. Pak nám Itzel sdělí, že Lionel Messi je bez diskuse nejvíc hot chlápek na planetě a nikdo jí to nevymluví. Následuje rozhovor o tom, jak moc hot je Shakira, protože Rolie nezná rozdíl mezi Messim a Gerardem Piqué, z čehož se nějak vyvine soutěž v břišním tanci na písničku od Shakiry „Hips Don't Lie“. Snažím se, jak můžu, abych nezářal na Piňu a Jordana, jak se kroutí v bocích, a nenechal si do mozku otiskovat obrázky, jak se jim rýsují péra. Roeův „pokus, který skončil směšným nekoordinovaným hula hoop“ nás všechny povalí na zem, chytáme se za břicho a nemůžeme se přestat smát.

Itzel a já si nakonec sedneme k plotu a ignorujeme kluky, který se začali bavit o něčem souvisejícím s Dallas Cowboys. Ona mi vykládá, jak její máma udělala něco „a to mě tak vytočilo, bože můj“, a pak k nám přijde Piňa, nejdřív si otře obličej do spodní půlky košile, čímž ukáže drobně, ale znatelně rozdíl mezi barvou kůže na svezích pažích a břiše z pobytu venku, a pak k ní napráhne ruku.

„Můžem si promluvit?“ zeptá se.

Ona ze sebe vydá něco jako „mm-hmm“ a chytí se ho, aby mohla vstát. On ukáže na druhou stranu hřiště a rozejdou se tím směrem.

„Co se děje?“ zeptám se.

„Piňa zve Itzel na školní ples,“ odpoví Jordan ne tak úplně bez smutku v hlase.

„Ale počkej, copak jste se s Itzel neba–“

Jordan Roa utne. „Ne... nebudeme to řešit. Může si dělat, co chce.“

Není tajemství, že Jordan a Itzel po sobě už od prváku čím dál víc pokukují. Skoro nikdo ale neví, že v létě po druháku spolu párkrát šli na rande, a když jeho rodiče odjeli na dovolenou na loď, ne tak úplně platonicky u sebe přespali. A jak jí Itzelini rodiče zakázali s ním chodit, protože „určitý kluci“ se pro ni tak úplně nehoděj. Hlavně „ten *negrito* bez španělského příjmení“.

Oba se od té doby vídali i s jinejma lidma, chodili na rande. Ale není těžký si všimnout, že mezi nima něco zůstává. Jiskra, která občas vyšlehne, když je Itzel nejšťastnější. A vypadá to, že Jordanovi nezkazí náladu nic na světě.

Vím, že nemá chuť rozebírat, jaký všechny předsudky můžou Latino lidi mít, tak se pokusím Rolieho zvědavost zamluvit. „To asi abychom si taky sehnali někoho do dvojice na ples, co?“

„Přemejšlel jsem, že řeknu Carolině z mariachi,“ odpoví Roe.

„Já se minulej tejden zeptal Avery Aquino,“ naznačí mi Jordan, jaký mám za kamarádama zpoždění.

„No, kluci, dík za upozornění.“ My čtyři, někdy ještě s Lou, jsme na všechny školní plesy v minulejch třech letech šli spolu. Teď asi budu muset vynaložit nějaký skutečný úsilí.

Mohl bych zjistit, jestli Lou pořád hledá partnera. Kéž by to ještě nikomu nepotvrdila.

Když se ti dva vrátí, Itzel se snaží, jak může, vyhnout očnímu kontaktu s Jordanem.

„Tak jo, zabalíme to?“ zeptá se Piña a popadne kopačák.

„Jo, prosím,“ odpovím a už spěchám k tribunám vzít si batoh. Chci jenom klimatizaci a sprchu.

Piña nabídne Itzel, že ji svezde domů, a oddělí se s ní od zbytku skupiny. Jdou na druhéj konec parkoviště. Já následuju Roa a Jordana k našim autům zaparkovanejma vedle sebe.

Když Jordan otevírá dveře svého džípu, popadnu ho za ruku.
„Jsi v poho?“

„Jo, kámo. Všechno je oukej,“ odpoví a mávne na Rolieho startujícího z parkoviště.

Skoro mi uklouzne: „Já vím, že lžeš.“

„Asi ti budu muset tentokrát věřit, co?“

„Luno, Itzelini rodiče jsou kreténi. To víme. Ale neznamená to, že se nemůžeme dál kamarádit. Nehodlám ji ztratit úplně.“

Vzdychnu. „No, jestli ti to tak vyhovuje. Ale kdyby sis potřeboval promluvit nebo se vypovídat, jsem tady.“

Možná už uplynul třeba rok od chvíle, kdy se blížili k něčemu oficiálnímu, ale pořád je těžký nechávat si svoje názory pro sebe. Nekřičet na ně, aby šli, kam je srdce táhne. Hlavně Jordan – často propadá zvyku skrejvat city a předstírat, že ho nic neštve. Má svou mužnou hrdost, že se ho jenom tak něco nedotkne, teda asi.

„Já... ale takhle by s tebou zacházet neměli. Mrzí mě, že pořád existují snědý lidi, co se chovají jako Donald Trump.“

„Proto musí naše generace nastoupit a změnit svět, Luno,“ vysvětlí mi Jordan, usadí se do džípu a nastartuje. Z repráků začne vyřvávat album od Jadena, kterým je posedlej, a znemožní jakékoli další rozhovor.

Kapitola pátá

Vyzvednu pár znovupoužitelných tašek z H-E-B s obrázkem Seleny na kuchyňskou linku. Všechno, co zrovna teď nepotřebuju, putuje do lednice a do špajzu a zbytek si pěkně rozprostřu. Položím telefon na linku, otevřu spotify, vyberu playlist Cocina Party a začnu se pohybovat do rytmu „En el Dancefloor“, zatímco v hlavě postupuju podle receptu, kterej si pamatuju už několik let.

Otočím jedním knoflíkem na sporáku, uslyším cvaknutí plynu a pak uvidím malej plamínek pod kolečkem. V tu chvíli začnu krájet domácí kukuřičný tortilly na čtvrtiny a opatrně je pokládat do horkýho oleje na smažení. Baví mě to vzteklý bublání, jak se oba živly potkávají. Zároveň do další pánve naházím jackfruit, cibuli, česnek, jalapeños a kapie a posypu to solí, *comino*, nasekaným koriandrem a mletým chilli. Kuchyň se brzo zaplní směsí kořeněnejch, sladkejš a ostrejch vůní, tak typický mexickéjš.

Když jsou kousky tortilly dostatečně opečený, přeliju je páliovou červenou salsou s kajenským pepřem, tabaskem, jalapeños a papričkama habanero a přivedu k mírnýmu varu. Ne na moc dlouho, jenom aby změkly.

Přidám smažený fazole, *queso fresco* a smažený vajíčko a vznikne moje oblíbený jídlo ke snídani i k večeři: *chilaquiles rojos*.

Zrovna když se uvelebuju na gauči s miskou teplejš *chilaquiles* v jedný ruce a telefonem ve druhý, přijde mi notifikace z twitteru, že @sunnysideup213 předsílel jeden můj tweet. Odložím

misku a na vteřinu zapomenu na jídlo. Potřebuju zjistit, kterej tweet upoutal jeho pozornost.

Dík @_michaelcimino_ že ses už nikdy neozval jestli jdem na ples. Asi musím vyrazit s nějakou holkou.

Přidal vlastní komentář: Mně taky nikdy neodpověděl a video, kde Cardi B křičí: „Z jakýho důvodu?“

@sunnysideup213 A JEŠTĚ Michael Cimino. To si musím schovat na večer.

Na příjezdový cestě zastaví tátovo auto, dřív než jindy. Pauzu „I Didn't Just Come Here to Dance“ a on vejde s mega balením zmrzliny s čokoládou a maršmelounama.

„Co to tu voní?“

„Dělal jsem *chilaquiles*. Trochu je na sporáku, jestli máš hlad.“

„*Rojo o verde*?“

„Samozřejmě *rojos*,“ ujistím ho. Je mi jasný, že nemám v domě člověka z Tamaulipas kuchtit *chilaquiles verdes*.

„Dáme si večer Milese Moralese?“ zeptá se při nakládání jídla na talíř. K filmu *Spider-Man: Paralelní světy* se vracíme od chvíle, kdy vyšel. Viděli jsme ho spolu už nejmíň milionkrát.

Sledování filmů je jedna z mála věcí, co baví nás oba. Táta se až moc soustředí na obrazovku, než aby se zabýval něčím, co ho na mně zrovna irituje nebo rozčiluje. A já si jednou pro změnu můžu užít jeho společnost.

Když oba sedíme na krajíčku gauče během bitek v domě tety May a v Super Collideru. Nebo se smějeme scéně v bistru s Peterem B. Parkerem. A jak vždycky zašeptá všechny španělský nadávky, co zná, v tamtom okamžiku s Milesem a Prowlerem.

Pokouším se přesvědčit sám sebe, že tohle je skutečnej táta. Ten, co do mě dloube loktem ve svejch oblíbených pasáží. Ten, co se nadšeně usmívá, třese mi ramenem a nemůže přestat projevovat hrdost po vydařeném fotbalovém zápase. Ten, kterýmu se pokaždý rozsvítí oči, když mě vidí mezi prvníma deseti na třídním seznamu.

Během titulků přepne telku ze Spidermana na Pandoru, rovnou na osmdesátkovou stanici. Možná jsme po *abuelitě* zdědili posedlost Selenou a *güelo* nás seznámil s *norteños* a mariachi, ale tohle byla muzika, na který táta vyrůstal a vychoval na ní mě i Xochi. Jasně, jsou to chytlavý písničky, ale jestli si budu muset ještě jednou poslechnout „Take On Me“...

„Jak se daří?“ zeptá se táta. Položí mi tuhle opravdu vágní otázku, co rodiče vždycky kladou a očekávají průběžnou zprávu o všem, co se děje v životě jejich dítěte. Fakt se nemůže zeptat nějak konkrétnějc?

Stručně mu shrnu, co ve škole, co na tréninku s Jordanem a Piňou a že jsem pozval Lou na ples.

„Lucette? *La pendejita*? Nechodí vás pět každé rok spolu?“

„Jordan a Rolie si letos už sehnali nějaký holky a Piña pozval Itzel.“

Lou naštěstí pořád zvažovala nabídky a nebylo úplně těžký ji přemluvit. Dlužím jí osobní tříchodovou večeři, měsíc za ni musím psát úkoly ze španělštiny a musím přesvědčit Xochi, ať nám na zejtra na večírek sežene nějaký flašky, ale co už. Aspoň vím, že se rozhodně budu bavit.

„Nemohl bys jít s někým jiným? Copak se ti nelíbí žádná holka, který ses mohl zeptat? Nebo si zabrat Itzel, než řekne ano nějakému dalšímu *cabron*? Přece se s ní nemůžeš takhle dlouho kamarádit a nepomyslet na to, jak by to vám dvěma spolu slušelo.“

„Jsme jenom kámoši, tati,“ vzdychnu. S těma slovy mi uteče náznak frustrace. Tohle není poprvý, kdy mě přesvědčuje, aby mě Itzel nějak romanticky, nebo dokonce sexuálně přitahovala.

Žádnej hetero kluk by se s Itzel tři roky jenom tak nekamarádlil a nespokojil se s tím. Moje neměnná odpověď začala bejt citlivý téma.

„Ochomejtáš se kolem ní a kolem tý *necia* Lou v jednom kuse, nikdys nechodil s žádnou holkou, lidi si budou něco myslet,

mi'jo. Ty... chtěl bych, aby ses trochu posnažil. Choval se trochu jako chlap.“

„Já vím, tati.“ Víím, že si nedělá starosti, co by si mohli lidi myslet. Dělá si starosti, že zjistí, že to trefili. A on nebude mít na vybranou a bude se k tomu muset postavit čelem.

Vzdychnu při úvaze o všech reakcích, který by mohly nastat, kdybych se tátovi svěřil, že jsem gay, rovnou teď. Jako strhávat si náplast: rychle škubnout, zabolí to jenom trochu. Aspoň bych nás ušetřil těchhle diskusí o holkách a vztazích, který se nikdy nestanou. Ale nejspíš by se mu úplně nezamlouvala představa, jak si přivedu domů kluka. Takže zatím je utrpení během soustavnejch výsledků nejlepší a nejbezpečnější volba.

Táta přeruší můj proud myšlenek otázkou: „Už ses rozhodl, na jaký vejšky se budeš hlásit?“

„Uvažuju asi o čtyřech nebo pěti. Zejtra se potkám s panem Calderónem a projdeme nějaký možnosti. Už jsem se mu zmínil o Kalifornský a o Univerzitě jižní Kalifornie. On navrhl jednu katolickou vejšku v L. A., ať prej se na to podívám. Pošlu přihlášku taky na Texaskou a na Saint Edward's.“

„Nepřemejšlíš i o škole tady, Juliáne?“ Odfrkne si a zavrtí hlavou. „Nemůžeš se dočkat, až odmaturuješ a vypadneš. Xo byla přesně taková. Ale nebyl by to konec světa, *mi'jo*. Chápu, že jsi mladej a představuješ si, jak skvěle by se ti žilo na druhým konci země, ale ani žít tady by nebylo k zahoeení, co?“

Vím, že táta pro mě chce jenom to nejlepší. Nebo jakoukoli variantu toho, která se mu odehrává v hlavě. Ale sice by mi možná svět neskončil, kdybych tady zůstal, ale taky by nikdy nezačal.

Chci tátovi říct, že ať půjdu na vejšku, kam půjdu, a ať budu mimo domov libovolně dlouho, část mého srdce vždycky zůstane s ním v Corpusu, i když jsem se v jeho očích často cejtil znehodnocenej nebo nedostatečnej. Že věci se změní a pochybuju, že se mu to bude líbit. Že potřebuju příležitost uvědomit si, kdo jsem. Žít a činit rozhodnutí bez obav z odsudku.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Patnáct set mil od Slunce***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.